

GONDINGA

ANA ALEKSANDRAVIČIENĖ

PARENGTA PAGAL IGNO KONČIAUS
1922 METAIS UŽRAŠYTĄ LEGENDĄ

Skardžiais išrėvėtais, daubom šaltiniuotom,
Ein dugnu Babrungas, spraudžias sraujomis.
Įvairiom legendom kraštas vainikuotas,
Gondingos piliakalnį – užkeikta pilis.

Viršūnė įdubusi – trobesių daug būta,
Žuvėdams betraukiantis – lobiai dūla čia.
Duris užrakintas slepia žemės plutos,
Po dideliu akmeniu – raktas sietuvoje.

„Velniai turtus saugo,“ – pasakoja žmonės, –
„Gėrybės užkeiktos, šiukštu! – nesurast.“
Plikęs kalno kiaušas – kirvio aštrus tonas
Perėjęs kamienus, liaunas viršūnes.

Durys tos lemtingos, metų skaičiaus prašo,
Pasitiks – grius lubos, gyvastį nuneš.
Pilies jaunas ponas – degęs keršto lašas
Vidurnaktį braido, tranko langines.

Prakeiksmą palikę, kas palies tą turtą,
Pasiglemžt norėdams, kris baisia mirtim.
Pana Krontauskaitė – įkaitė užburtoji –
Verkia ir vaitoja, skundžiasi lemtim.

Senas tėvas skrynią, kadaise atradęs,
Pats to nežinodams, pasmerkė kančioms.
Požemių ji menėse baltas rankas grąžo,
Kas dešimti metai vilias grįžt namo.

Budriai pilį saugo pragaro tarnaičiai,
Jei tik kas kėsinaisi – smaugiams yr kerais.
Gondingos kaimelis vietos piktos baidos,
Tamsų paros metą – pro šalį nepraeis.

Užburta mergelė, kartą stabdžius berną,
Labai graudžiai prašė: „Sielą išvaduok.
Eidams liepto linkui, nieko nebijoki,
Pirmą, ką pamatęs, – karštai pabučiuok.“

Panos grožis būrė – vyriškai žadėjo,
Kad ir patį velnią, išmyluot dėl jos.
Davė nosinaitę – mereška žydėjo:
Pereik lūpų šuoru – nebeteks dejuot.

Tik, sutikęs bernas krupę rupūžinę,
Didumas – baisingas, smirdanti dvokla.
Pasileido bėgti – pažadus pamynė,
Kojos žemę skynė – liko prakeikta.

Babrungos upelės vaga yr daug mačius,
Gausingos šeimynos bebrų veisės čia.
Aruodai jos dugno – smiltys šimtalapės,
Po akmeniu – raktas, kuriuo? – nežinia.

Žemaitija mano – kraitinė lobynų,
Iš lūpų į lūpas – turtai debesim.
Gondingos piliakalnį – Plungė nusiskynus...
Legendą senolių – išpyniau širdim.

Pavasaris... Danutės Ramonaitės nuotraukos